

ΕΤΟΣ 59ον

15 Μαΐου 2011

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 20 (3024)

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

«Ὁ Πέτρος θεῖς τὰ γόνατα προσοῦζατο»· τό θαυμαστό γεγονός τῆς ἰάσεως τοῦ παραλυτικοῦ Αἰνέα, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐπὶ ὀκτώ χρόνια «κατακείμενος ἐπὶ κρᾶβάτῳ», καί τό ὑπερφυσικό γεγονός τῆς ἀναστάσεως τῆς Ταβιθά ἀπό τόν ἀπόστολο Πέτρο μᾶς προβάλλει ἡ σημερινή περικοπή ἀπό τό βιβλίον τῶν Πράξεων. Τόσο ἡ ἀποκατάσταση τῆς ὑγείας τοῦ βαρέως ἀσθενοῦντος παραλυτικοῦ, ὅσο καί ἡ ἀνάσταση τῆς νεκρῆς Δορκάδος προξένησαν πολλή καί μεγάλη χαρά, αἰσθήματα θαυμασμοῦ καί ἐνθουσιασμοῦ στό λαό καί συνεκλήθησαν πολλοί, οἱ ὁποῖοι «ἐπίστευσαν» καί «ἐπέστρεψαν ἐπὶ τόν Κύριον».

Βλέπουμε λοιπόν μέ πόσο εὐεργετικό τρόπο ἐνήργησαν τὰ ἀποτελέσματα τῆς προσευχῆς τοῦ Ἀποστόλου στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων, ὄχι τόσο τῶν θεραπευθέντων, πού ἐνδεχομένως δέν μπόρεσαν αὐτοστιγμῆ νά κατανοήσουν τό μέγεθος τῆς εὐεργεσίας, ὅσο τῶν ἀνθρώπων πού παρακολουθοῦσαν μέ θαυμασμό τὰ τελούμενα. Ἡ πίστη καί ἡ σοφία τοῦ Πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου καί ἡ γεμάτη ἀγάπη καρδιά του, διά τῆς προσευχῆς βρίσκονται σέ μόνιμη ἐξάρτηση ἀπό «τόν καλέσαντα αὐτόν Κύριον», γιά τόν ὁποῖο εἶναι δυνατά τὰ ἀδύνατα γιά τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ἠλακωνική ἔκφραση «θεῖς τὰ γόνατα προσοῦζατο», ἐμπεριέχει καί κηρύττει συνάμα τό πολίτευμα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἀλλῆ καί κάθε πιστοῦ ἀνθρώπου, ἕνα πολίτευμα πού γεννᾷ θαυμαστά καί πρωτάκουστα.

«Χωρίς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν» εἶχε βεβαιώσει ὁ Χριστός, καί οἱ Ἀπόστολοι μέ αὐτή τή βεβαιότητα πορεύθηκαν στά ἔθνη· «χωρίς ἐμένα τίποτε δέν μπορείτε νά κάνετε στά πνευματικά, στά ψυχικά, στά ὑλικά, στά καθημερινά, ἀπό τό ἀπλοῦστερο μέχρι τό δυσχερέστερο. Ἡ συμμετοχή στό σῶμα καί τό αἷμα μου καί ἡ βίωση τοῦ θελήματός μου, σᾶς καθιστοῦν μέλη ἐκ μέρους τοῦ δικοῦ μου σώματος». Αὐτή τήν ὑπόμνηση ἔχοντας ὑπόψη ὁ ἄνθρωπος τῆς πίστεως ἀποζητεῖ μέσω τῆς προσευχῆς τή ζωογόνο ἐξάρτησή του ἀπό τόν Θεό, στόν ὁποῖο ἔχουμε βεβαία πίστη, ἀπό τό «σωτήρα τῆς ἐλπίδος ἡμῶν».

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Πράξ. θ' 32-42)

Θαυματοουργίες τῶν ἀποστόλων

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων κατελθεῖν καί πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν. Εὔρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπόν τινα Αἰνέα ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτὼ κατακειμένον ἐπὶ κροβάτῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰαταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι καὶ στρώσον σεαυτῷ. Καὶ εὐθέως ἀνέστη. Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσιῶν ὧν ἐποίει. Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερώῳ. Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῇ Ἰόππῃ οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες μὴ ὀκνήσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν. Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνήλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγεγόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῶν, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χήραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὕσα ἡ Δορκάς. Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος θείσ τὰ γόνατα προσηύξατο, καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε· Ταβιθά, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε. Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτήν, φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἡ βαθύτερη ἐννοια τοῦ θαύματος

Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐπῆλασε ἐγκαταλείποντάς μας σὲ αὐτὸ τὸ φθαρτὸ κόσμο, χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς. Ζοῦμε μέσω τῆς δικῆς του ζωῆς· ἀναπνέουμε μέσα ἀπὸ τὴ δική του πνοή. Πατρικὴ μας οἰκία, τὸ δικό του σπιτί· πατρίδα μας, ὁ οὐρανός. Εἴμαστε, ἐπομένως, πηλασμένοι νὰ τοῦ μοιάσουμε, νὰ γίνουμε ὅμοιοι μὲ αὐτὸν κατὰ χάρη, νὰ τὸν δοῦμε «καθὼς ἐστί», νὰ χαιρόμαστε μονίμως καὶ διαρκῶς, τὴν ἀγαθότητα τῆς πατρικῆς του ἀγάπης καὶ πρόνοιας σὲ ὄλο τὸ ἀπέραντο θεϊκό της μεγαλεῖο. Τὸ θαῦμα εἶναι ἓνα μικρὸ δεῖγμα, μιὰ χαραμάδα αὔρας θεϊκῆς, μιὰ ὁσμὴ τῶν ἀγαθῶν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος στὸν πεπερασμένο κόσμον μας. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ χαραμάδα μπαίνει ὀλόφωτη μιὰ ἡλιαχτίδα θεϊκοῦ φωτός γιὰ νὰ καταυγάσει τίς ζοφερές ψυχές τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀποκατάστασις τῆς ὑγείας ὑπὲρ τὰ φυσικὰ πράγματα, καταργώντας κάθε ἰατρικῶς προβλεπόμενο, ἢ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, πού ξεπερνᾷ τὴν ἀνθρώπινη λογικὴ, συμβαίνουν ὄχι ἀσφαλῶς γιὰ νὰ δοξάζεται ἐκεῖνος, διὰ τῆς προσευχῆς τοῦ ὁποίου ἐπιτελέστηκε τὸ θαῦμα, οὔτε πρὸς ἄγραν χειροκροτητῶν καὶ προσκαίρως ἐντυπωσιαζομένων ἀνθρώπων· τὸ θαῦμα εἶναι καὶ αὐτὸ ἓνα εἶδος κηρύγματος, εἶναι πρόσκλησις καὶ γιὰ αὐτοὺς πού τὸ δέχονται, σὲ δεῦτερο ἐπίπεδο, καὶ γιὰ αὐτοὺς πού τὸ παρακοιλοῦσιν, νὰ γίνουν καὶ ἐκεῖνοι θαυματοουργοί, νὰ γίνουν δηλαδὴ ἐπιδεκτικοὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, δοχεῖα χρηστοῦ-

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Κατά τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας, ὁ Πέτρος, κατά τὴν διάρκειαν περιοδείας του εἰς ὅλην τὴν περιοχὴν, κατέβηκε νὰ ἐπισκεφθῆ καὶ τοὺς ἀγίους πού κατοικοῦσαν εἰς τὴν Λύδδαν. Ἐκεῖ εὗρῆκε κάποιον πού ὠνομάζετο Αἰνέας, ὁ ὁποῖος ἦτο κατάκοιτος ἐπὶ ὀκτῶ χρόνια διότι ἦτο παράλυτος. Καὶ τοῦ εἶπε ὁ Πέτρος, «Αἰνέα, σέ θεραπεύει ὁ Ἰησοῦς Χριστός, σὴν καὶ στῶσε τὸ κρεβάτι σου». Καὶ ἀμέσως σηκώθηκε. Καὶ τὸν εἶδαν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Λύδδας καὶ τοῦ Σάρωνος, καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Κύριον.

Εἰς τὴν Ἰόππην ὑπῆρχε κάποια μαθήτρια πού ὠνομάζετο Ταβιθά, ἑλληνιστὶ Δορκάς, ἡ ὁποία ἔκανε πολλὰς ἀγαθοεργίας καὶ ἐλεημοσύνας. Συνέβη κατά τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας νὰ ἀσθενήσῃ καὶ νὰ πεθάνῃ· ἀφοῦ δὲ τὴν ἔλουσαν, τὴν ἔβαλαν εἰς τὸ ἀνῶγι. Ἐπειδὴ ἡ Λύδδα ἦτο κοντὰ εἰς τὴν Ἰόππην, οἱ μαθηταὶ ἄκουσαν ὅτι ὁ Πέτρος εἶναι ἐκεῖ, καὶ τοῦ ἔστειλαν δύο ἄνδρας μὲ τὴν παράκλησιν: «Μὴ βραδύνῃς νὰ ἔλθῃς καὶ σ' ἐμᾶς». Ὁ Πέτρος ἐσηκώθηκε καὶ ἐπῆγε μαζὶ τοὺς. Ὄταν ἔφθασε, τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ ἀνῶγι καὶ παρουσιάσθησαν εἰς αὐτὸν ὅλες οἱ χῆρες οἱ ὁποῖες ἐκλαιαν καὶ ἔδειχναν τὰ ὑποκάμισα καὶ τὰ ἐνδύματα, πού ἔκανε ἡ Δορκάς ὅταν ἦτο μαζὶ τοὺς. Ὁ Πέτρος ἔβγαλε ὄλους ἔξω, ἐγονάτισε καὶ προσευχήθηκε. Ὑστερα ἐστράφη πρὸς τὸ σῶμα καὶ εἶπε, «Ταβιθά, σὴν». Αὐτὴ ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ ὅταν εἶδε τὸν Πέτρον, ἀνασηκώθηκε. Ὁ Πέτρος τῆς ἔδωκε τὸ χερὶ καὶ τὴν ἐσήκωσε ὀρθήν. Ὑστερα ἐφώνησε τοὺς ἀγίους καὶ τίς χῆρας καὶ τὴν παρουσίασε ζωντανήν. Αὐτὸ ἔγινε γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν Ἰόππην καὶ πολλοὶ ἐπίστεψαν εἰς τὸν Κύριον.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀληβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

τητος, νὰ ἐπανεύρουν τὴ σχέση μὲ τὸν Θεὸ καὶ Πατέρα, ἀκοιλουθώντας τὸ δρόμο στὸν ὁδοδείκτη τοῦ ὁποίου ἀναγράφεται· «ὁδὸς προσευχῆς».

Ἡ φυσικὴ διάσταση τῆς σχέσεως μας μὲ τὸν Θεὸ

Ἡ ἀληθινὴ προσευχὴ εἶναι αὐτὴ πού δὲν ἐπιβάλλεται, οὐτε ὑπόκειται σὲ κανόνες· εἶναι ἡ ἐμπέδωση τῆς φυσικῆς σχέσεως τοῦ παιδιοῦ μὲ τὸν Πατέρα του. Δὲν ὑπάρχει νόμος πού νὰ καθορίζει αὐτὴ τὴ σχέση καὶ νὰ τὴν ὀροθετῆ, διότι μὲ τὴν τυχόν ἐφαρμογὴ ἐνὸς τέτοιου τεχνητοῦ μέσου –πού διδάσκεται καὶ ἐπιβάλλεται κατὰ κόρον στὶς ἀνατολικοῦ τύπου θρησκείες καὶ φιλοσοφίες– ἀμέσως καταργεῖται ἡ θεόθεν δοθεῖσα φυσικὴ διάσταση τῆς σχέσεως. Τὸ παιδί προστρέχει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα ζητώντας τὴν ἐπέμβασί του, χωρὶς νὰ κοιτᾷ ἂν ἡ ὥρα εἶναι κατάλληλη, ἂν ἔχει περάσει πολὺς ἢ λίγος χρόνος ἀπὸ τότε πού καὶ πάλι τὸν ἀναζήτησε, ἢ ἂν καὶ τὰ ἄλλα του παιδιὰ δικαιῶνται ἐξ ἴσου αὐτὴ τὴν ἀγκαλιὰ. Αὐτὴ τὴ θεϊκὴ ἀγκαλιὰ ἀποζητεῖ διὰ τῆς προσευχῆς ὁ κάθε πιστός,

→

15 Μαΐου 2011: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ
«Μνεΐα τῆς τοῦ παραλύτου θεραπείας». Παχωμίου ὁσίου τοῦ μεγάλου († 358),
Ἀχιλλεΐου ἀρχιεπισκόπου Λαρίσις (δ΄ αἰ.).
Ἦχος: γ΄ – Ἑωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Πράξ. θ΄ 32-42 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. ε΄ 1-15.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 22 Μαΐου, τῆς Σαμαρείτιδος.
Ἀπόστολος: Πράξ. ια΄ 19-30 – Εὐαγγέλιον: Ἰω. δ΄ 5-42.

→ διότι γνωρίζει ὅτι ὁ Θεὸς Πατέρας τὸν ἀναμένει ὀρθός, γεμάτος ἀγάπη καὶ διά-
θεση συγχωρητικότητας, καὶ κυρίως διότι ὁ ἴδιος αἰσθάνεται δυνατὸς ἀντιλώ-
ντας ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητη θεϊκὴ του παντοδυναμία.

Ἄρχιμ. Α. Α.

Ἀπὸ τίς ἐκδόσεις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ

Ἄμοι. Καθηγητοῦ Χριστοῦ Κρικῶνῃ (σχήμα 20x23, σελ. 96)

Ὁ συγγραφέας πραγματεύεται μὲ τρόπο συνοπτικὸ καὶ εὐληπτο τὸν Ὁρθόδοξο Μοναχισμό ὡς μιά πολυδιάστατη πνευματικὴ συνιστώσα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία ἀνά τοὺς αἰῶνες λειτούργησε ὡς ἡ πεμπτοῦσία καὶ ἡ συνεπέστερη ἔκφραση τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, τροφοδοτώντας ταυτόχρονα τὴν Ἐκκλησία μὲ λαμπροὺς στυλοβάτες τῆς πίστεως, ὅποτε ἀπειλήθηκε ἡ Ὁρθόδοξη Πίστη. Ὁ πνευματικὸς πλοῦτος, ὁμῶς, τοῦ Μοναχισμοῦ στὴν ἐκκοσμικευμένη ἐποχὴ μας παραθεωρεῖται καὶ συχνὰ δέχεται ἔντονη κριτικὴ ἀπὸ μιά μερίδα, θεωρούμενος ἄρνηση ζωῆς. Ὁ Χ. Κρικῶνῃς μὲ τὸ παρὸν ἔργο δίνει ἀπαντήσεις σ' αὐτὴν τὴν κακοπροαίρετη κριτικὴ, ἀναδεικνύοντας τὴ μοναδικότητα τοῦ Ὁρθόδοξου Μοναχισμοῦ τόσο ὡς πρότυπο γιὰ τὴ βιωματικὴ ἐμπειρία τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας, ὅσο καὶ ὡς ἀνεκτίμητος πνευματικὸς πλοῦτος πού κοσμεῖ ἀνά τοὺς αἰῶνες μὲ τὸν λόγο καὶ τὰ ἔργα του τὴν Ἐκκλησία μας. Τὸ ἔργο προλογίζει ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγεῖται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καὶ θά ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Παρασκευὴ καὶ ὥρα 5.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμο Λῆμο Ἀττικῆς. Προηγεῖται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καὶ ὁμιλεῖ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθόδοξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Λιευθυνησί· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μὲσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr